

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 1721-ҳадис

1721/4796 – عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: اسْتَأْذَنَ عَلَيَّ أَقْلَحُ، أَخُو أَبِي الْفُعَيْسِ، بَعْدَ مَا أَنْزَلَ الْحِجَابُ، فَقُلْتُ: لَا آذُنُ لَهُ حَتَّى اسْتَأْذِنَ فِيهِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَإِنَّ أَحَاهُ أَبَا الْفُعَيْسِ، لَيْسَ هُوَ أَرْضَعَنِي وَلَكِنْ أَرْضَعَنِي امْرَأَةٌ أَبِي الْفُعَيْسِ، فَدَخَلَ عَلَيَّ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقُلْتُ لَهُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ أَقْلَحَ أَخَا أَبِي الْفُعَيْسِ اسْتَأْذَنَ عَلَيَّ، فَأَبَيْتُ أَنْ آذُنَ حَتَّى اسْتَأْذِنَكَ، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَا مَنَعَكَ أَنْ تَأْذِنِينَ، عَمَّكَ؟» قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ الرَّجُلَ لَيْسَ هُوَ أَرْضَعَنِي وَلَكِنْ أَرْضَعَنِي امْرَأَةٌ أَبِي الْفُعَيْسِ، فَقَالَ: ائْذِنِي لَهُ، فَإِنَّهُ عَمُّكَ تَرَبَّتْ يَمِينُكَ.

1721.4796. Оиша розияллоҳу анҳо айтади:

«Ҳижоб ояти нозил бўлгандан кейин Абу Қуъайснинг укаси Афлаҳ ҳузуримга (киришга) изн сўради. Мен: «Набий соллаллоҳу алайҳи васалламдан у ҳақда изн сўрамагунимча унга изн бермайман, чунки мени унинг акаси Абу Қуъайс эмас, балки Абу Қуъайснинг аёли эмизган», дедим. Кейин ҳузуримга Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам кирган эдилар, у зотга: «Эй Аллоҳнинг Расули, Абу Қуъайснинг укаси Афлаҳ изн сўраган эди, сиздан сўрамай туриб, унга изн беришга кўнмадим», деб айтдим. Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Нима учун ўз амакингга изн бермадинг?» дедилар. «Эй Аллоҳнинг Расули, мени у киши эмас, балки Абу Қуъайснинг аёли эмизган-ку», дедим. Шунда у зот: «Унга изн беравер, чунки у амакинг, барака топкур!»* дедилар».

Урва айтади: «Шунинг учун Оиша: «Насаб туфайли маҳрам қилганларингизни эмикдошлик туфайли ҳам маҳрам қилинглар», дер эди».

Изоҳ: Насаб орқали маҳрам саналган қариндошлар, масалан, ака-ука, опа-сингил, амаки-тоға, амма-хола каби маҳрамлар эмикдошлик орқали ҳам маҳрам саналади.

* «Барака топкур» деб ўгирилган жумла сўзма-сўз таржима қилинса, «Ўнг қўлинг тупроққа қорилгур», дегани бўлади. Бу жумла баъзан «ўнг қўл» ўрнига «икки қўл» деб ҳам ишлатилади. Аслида қўлнинг тупроққа қорилиши

камбағал бўлиб қолишга ишора, лекин истеъмолда унинг асл маъноси йўқ бўлиб кетиб, бирор нарсага ундаш, ажабланиш, инкор қилиш маъноларида ишлатиладиган иборага айланиб қолган. Шунинг учун ўзбек тилида маъно жиҳатидан яқинроқ кўринган ибора берилди.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI